

РЕШЕНИЕ

№ 36986

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6414** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. М. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1744861/29.04.2026 г., издадена от инспектор в 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП е приложена мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, както и срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1744862/29.04.2026 г., издадена от същия орган, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. б) ЗДвП е прекратена регистрацията на управлявания и притежаван от жалбоподателя лек автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца, съобразно неоспорената Заповед № 229з-685/14.05.2026 г. за поправка на очевидна фактическа грешка.

Жалбоподателят поддържа, че двете заповеди са незаконосъобразни. Твърди, че правопораждащият ги акт за установяване на административно нарушение (АУАН) е порочен, тъй като времето и мястото на нарушението не били индивидуализирани ясно. Счита, че непълнотите ограничават правото му на защита и компрометират както АУАН, така и двете ПАМ. В допълнението възразява и срещу първоначалното формулиране на срока на мярката по чл. 171, т. 2а, б. б) ЗДвП като законов диапазон от шест месеца до една година.

Прави искане за отмяна на двете заповеди.

Ответникът - инспектор в 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи,

чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна. В писмените бележки излага, че отказът на водача да бъде изпробван с Drug Test 5000 е удостоверен с АУАН, талон за изследване и останалите материали по преписката, а фактическите предпоставки на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП са алтернативни и установеният отказ е достатъчен за прилагане на мярката. Поддържа компетентността на издателя, спазването на формата и административнопроизводствените правила, съответствието с материалния закон и превантивната цел по чл. 22 ЗАНН. Позовава се и на обществения интерес от безопасност на движението и на съразмерността на мерките.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално претендиран адвокатски хонорар.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема от фактическа страна следното:

На 29.04.2026 г. около 00:40 ч. на [улица], в посока от [улица] към [улица], лек автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от собственика му В. М. С. е спрял за проверка от полицейски служители. След извършена справка е установено, че лицето е с криминална регистрация, поради което на място е пристигнал екип за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества. Жалбоподателят категорично е отказал да бъде изпробван с Drug Test 5000 с фабричен № ARRM-0035. За констатираното на жалбоподателя е съставен АУАН серия GA № 4505214/29.04.2026 г. На водача е издаден талон за изследване № 299394.

Въз основа на АУАН инспектор в 05 РУ – СДВР е издал процесните ЗППАМ № GРАМ-1744861 и № GРАМ-1744862 от 29.04.2026 г. С първата е отнето СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. С втората е прекратена регистрацията на автомобила, като първоначално е възпроизведен законовият диапазон „от 6 месеца до 1 година“ и са отнети двете регистрационни табели. Заповедите са връчени лично на жалбоподателя на 29.04.2026 г.

Със Заповед № 229з-685/14.05.2026 г. издателят, позовавайки се на чл. 62, ал. 2 АПК, е заменил в ЗППАМ № GРАМ-1744862 текста „за срок от 6 месеца до 1 година“ с „за срок от 6 месеца“. Актът е връчен лично на жалбоподателя на 14.05.2026 г. и не е самостоятелно оспорен.

С писмо рег. № 4-7591/11.08.2026 г., постъпило в съда на 13.08.2026 г., ВМА е удостоверила след проверка, че В. М. С. не се е явил на 29.04.2026 г. за изследване по талон № 299394.

При така установеното съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима - подадена е от адресата на двете мерки, чиито права са непосредствено засегнати, срещу подлежащи на съдебен контрол индивидуални административни актове и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с основанията по чл. 146 АПК съдът не установява порок в компетентността. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мерките по чл. 171 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи определя съответните структури на МВР като служби за контрол по ЗДвП. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Охранителна полиция“ при СДВР и от секторите „Охранителна полиция“ в районните управления, след успешно положен изпит, да издават заповеди по чл. 171, т. 1, т. 2 и т. 2а ЗДвП. От представената кадрова заповед се установява, че към релевантния момент И. К. И. – издател на оспорените

заповеди е заемал длъжност инспектор в 05 РУ – СДВР, попадаща в кръга на оправомощените длъжностни лица. Процесните актове са издадени в пределите на материалната, териториалната и персоналната му компетентност.

Не е налице нарушение на установената форма. Заповедите са писмени, посочват издателя и адресата, фактическите и правните основания, конкретните мерки, реда и срока за обжалване и са подписани.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. ПАМ се прилагат в самостоятелно производство с незабавен превантивен и преустановителен характер. АУАН не е правопораждащият акт, а писмено доказателство за непосредствено възприетите от длъжностните лица факти. Дори евентуална нередовност на акта не води автоматично до незаконосъобразност на ЗППАМ, когато релевантните факти са установени с останалите доказателства. В случая АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя, предявен и връчен срещу подпис, като той не е направил възражения при съставянето му. Издаден и връчен му е талон за изследване, в който е избрал медицинско и химическо изследване и е посочено мястото и времето за явяване. Правото му на участие и защита не е ограничено.

Неоснователно е възражението за неяснота относно времето. Отбелязването в талона на 00:40 ч. се отнася до началния момент на проверката и заявения отказ при пристигането на екипа с теста, докато 01:16 ч. в АУАН индивидуализира констатираното нарушение в рамките на продължилата полицейска проверка. Талонът е връчен в 02:00 ч. Тези последователни моменти не са взаимно изключващи се и не пораждаат съмнение за различни проверки или различно деяние. Независимо от това, точната минута не е елемент от материалноправния състав на мерките, а в случая датата, участниците, автомобилът, техническото средство и поведението са индивидуализирани еднозначно.

Неоснователно е и възражението за мястото. В АУАН и заповедите са посочени [населено място], [улица]/ [улица]и посоката на движение от [улица]към [улица]. Докладната записка допълва, че спирането е извършено при обход на [улица]в тази посока. Съвкупността от данните позволява проверката да бъде индивидуализирана и не оставя неяснота кое фактическо събитие е основание за актовете. Защитата не е възпрепятствана, още повече че жалбоподателят е присъствал при проверката, подписал е АУАН, талона и двете заповеди.

Заповедите са съответни и на материалния закон. Съгласно чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, като при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Хипотезите са алтернативни, като за приложението на мярката е достатъчно осъществяването на една от тях.

По силата на чл. 171, т. 2а, б. б) ЗДвП регистрацията на ППС се прекратява за срок от 6 месеца до една година на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за

установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

От свидетелството за регистрация и справката по преписката се установява, че автомобилът е собственост на жалбоподателя и именно той го е управлявал при проверката. След неоспорената поправка продължителността на мярката е конкретно определена на законовия минимум от шест месеца.

Отказът от тест е отразен еднопосочно в АУАН, талона за изследване, докладната записка и двете ЗППАМ. АУАН е официален свидетелстващ документ и по аргумент от чл. 189, ал. 2 ЗДвП констатациите му имат доказателствена сила до доказване на противното. Те се подкрепят от останалите доказателства и не са оборени. Жалбоподателят не отрича изрично факта на отказа, а оспорва индивидуализацията му. Освен това след избора на медицинско и химическо изследване той е получил талона в 02:00 ч. със срок 45 минути, но официалната справка на ВМА установява, че на 29.04.2026 г. не се е явил за изследване. Следователно са доказани както отказът от тест, който самостоятелно осъществява приложените материалноправни състави, така и неизпълнението на даденото предписание за лабораторно изследване.

Доводът срещу първоначално изписания диапазон на срока във втората ЗППАМ не води до отмяна в настоящото производство. Със Заповед № 229з-685/14.05.2026 г. срокът е определен на шест месеца. Актът по чл. 62, ал. 2 АПК е бил съобщен на жалбоподателя с указание за самостоятелното му обжалване, но не е оспорен и не е включен в предмета на делото. Съдът не може да разширява предмета на производството и да извършва контрол за законосъобразността му, нито чрез мотивите по делото срещу първоначалните заповеди да обезсили правните му последици. ЗППАМ № GRAM-1744862 следва да бъде преценена в съдържанието ѝ след поправката, при което срокът е конкретен и е в минималния предвиден от закона размер.

Мерките съответстват и на целта на закона. Те не са административни наказания и целта им по чл. 171 ЗДвП и чл. 22 ЗАНН е незабавно да преустановят създадената опасност и да предотвратят последващи нарушения, застрашаващи живота и здравето на участниците в движението. При доказан отказ от проверка и последвало неявяване за лабораторно изследване временното отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, в рамките на максималните 18 месеца, и прекратяването на регистрацията за минималните шест месеца са необходими и съразмерни на преследваната цел.

С оглед изложеното не са налице основанията по чл. 146 АПК за отмяна на оспорените заповеди и жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

При този изход на спора и своевременно заявеното искане на ответната страна, на основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 102,26 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. М. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1744861/29.04.2026 г. и Заповед за прилагане на принудителна административна

мярка № GРАМ-1744862/29.04.2026 г., издадени от инспектор в 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. М. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], район „С.“, [улица], ет. 2, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: